

Bene Zoltán

VALENTIN-NAP

[„AZ ÉJJEL HAZAFELÉ MENTEM”]

2020-04-06 | AZ ÉJJEL HAZAFELÉ MENTEM, NOVELLA

Vali egy padon ült, csapzott szakállát simogatta. A feje fölött festői faágak és távoli csillagok, a lába előtt zavaros tócsa. Az utóbbit figyelte, miként tükröződik benne a világ. Mintha vízfestékkel festett képet locsolnának öntözőkannából szépen, csöndesen, egyenletesen, gondolta. A körvonalak megbolydultak, a színek egymásba

olvadtak. Így nézte egyszer régen, ahogy egy aradi, félig román, félig magyar lány nagy műgonddal fest. Közben idegenes hangsúllyal beszélt magyarul, hiszen az anyanyelve, miként az édesanyja, román volt.

– A karibok elfoglalták az arawak szigeteket – mesélte Vali az aradi lánynak –, lemészárolták az összes férfit, a nőket viszont magukkal hurcolták a saját földjükre, és az asszonyaikká tették. Bosszúból az arawak nők először a saját nyelvüket tanították meg a születő gyerekeknek. A lányok nem is beszéltek máshogy, egészen a halálukig. A fiúk is csak tízéves koruk körül tanulták meg a karibok nyelvét, amikor elkerültek a férfiak házába. Így aztán sajátosan kétnyelvű társadalom alakult ki, a nők arawakul, a férfiak karibiul beszéltek. Biztosan értették ugyan a nők is a férfiak nyelvét, a férfiaknak pedig a nők nyelve volt az anyanyelve, ugyebár, és a nőkkel továbbra is azon érintkeztek, míg egymás közt atyáik karib szavait használták, ami a férfiak saját, különálló nyelvéné vált, s a nők sohasem szólaltak meg rajta, számukra az tabu lett. Végző soron így álltak bosszút a lemészárolt arawak férfiakért.

szépséges ív

A festegető aradi lány, legalábbis Vali emlékei szerint, valami olyasfélét válaszolt, hogy az ő családjában azért nem egészen ez a helyzet. Nem sokkal később az aradi lány egy szekrény előtt guggolt, és takarót keresett Valinak, aki a heverőn feküdt, s közben hol a plafont bámulta, hol a guggoló lányt figyelte. Fölváltva. A lány műszálas hálóinget viselt, lába csillogott a félhomályban, Vali kedvtelve szemlélte, ahogyan a combok hátsó oldala a vádlikhoz tapad, végigfuttatta buja tekintetét a fenék vonalán, amely a gerincnek is szépséges ívet adott.

– Olyan otthonos ez a hangulat – csúszott ki a száján, mire a lány fölnézett a szekrény mellől, és nagy, halványzöld szeme hosszúra nyúló, mélabús pillantásával arra kérte, ne mondjon ilyeneket. Vali beletörődött, hogy ez a helyzet. A lány kockás takarót dobott neki. A mozdulattól hullámozott a melle. Magára hagyta Valit, az ajtót behúzta maga után. Vali aludni akart, de sehogyan sem sikerült, csak süppedt lefelé az éjszakába, mint valami mocsárba, egyre mélyebbre és mélyebbre. A zombékok között meztelen női lábszárakba és fedetlen combokba ütközött, izzadó tenyere enyhe ívű, meleg, bársonyos fenekekre és dús keblekre simult, érezte a bőr

selymességét, amelyen átizzott a hús, s elégedetlenül, mégis megbabonázva vette észre, hogy testének mértani középpontjába sűrűsödik össze minden, ami élet. Titkon várta a lányt, az aradit, aki vízfestéssel és fekete szárú ecsettel szokott képeket festeni. Titkon várta, de még titkon sem jött, s ettől olyan keserű lett Vali szája íze, mintha epét hányt volna. Ki kellett settenkednie egy pohár vízért. Mohón, nagy, hangos kortyokban itta, utána elmosta a poharat, lábujjhegyen visszaóvakodott a bolyhos pléd alá, forgolódni tovább. Reggel összehajtogatta a kockás takarót, fölhúzta a nadrágját, kiment a konyhába, ivott egy kávé az aradi lánnyal, megköszönte a szállást, és útnak indult. Milyen sokszor indult már útnak, maga sem tudta volna megmondani. Érkezéssel bezzeg mennyivel kevesebbel tudna elszámolni, gondolta, miközben visszhangot vertek a lépcsőházban a léptei.

Ahogy fölpillantott a tócsából, egy nő állt előtte. Mint egy jelenés a semmiből. Az aradi lány, villant át rajta, hiszen azon a réges-régi délutánon is a semmiből bukkant elő, a folyópart elhagyott szakaszán, egy bokor mögül. Ott festegetett, azon a helyen, ahová Vali soha azelőtt és soha azután nem tévedt, csakis akkor, mert akkor még minden lehetett, mert húszéves volt, mert nyargalt a vér az ereiben és a haja lobogott a

szélben, és fehér ingét bátran tárta szét a világ előtt napra nap, lóhettek oda. És lóttek is. Néha még elfogta az efféle reménytelenül romantikus hangulat. Ezért ült újra és újra a pókerasztalhoz, annyi viszontagság után is újra és újra. Ezért nem tudta letenni a lapokat. A romantika az oka, igen. Amiatt hisz abban, hogy egyszer üstökön ragadja a szerencsét.

– Klein Valentin? – kérdezte az előtte álló nő.

Vali bólintott.

– Jöjjön velem, már várják.

Vali nem ellenkezett. Beszéltek, hogy a görögök egy nővel dolgoztatnak, s hogy ennél jobb végrehajtójuk sose volt.

– Nem tudok fizetni – motyogta.

– Majd nekik mondja, ne nekem – vont vállat a nő, és a hangjában Vali meghallotta azt az akcentust, éppen azt.

– Halványzöld a szeme? – kérdezte izgatottan.

– Mi köze hozzá?

– És aradi. Az édesanyja román, az édesapja magyar. Régen festegetett.

– Most is szoktam.

Valit melegség öntötte el. Ő az. Mégis ő. Szinte boldogan lépkedett mögötte a közelben parkoló autóig.

– Órák óta követem. Miért üldögélt ott? – érdeklődött a nő szenttelen hangon, miközben kinyitotta Vali előtt az ajtót.

– Amikor hazafelé mentem, elegendem lett.

A nő furcsán, röviden fölszisszent. Talán nevetett, talán azt fejezte ki így, mekkora hülyeségnek tartja az ilyesmit. Érzelgős ostobaság.

– Végső soron nem is hazafelé mentem – pontosított Vali –, csak egy helyre, ahol meghúzhatom magam. Mint régen. Emlékszik?

– Ezzel nálam nem megy semmire – mondta a nő. – És nem is emlékszem.

– Nagy marha férfiember létemre Valinak neveznek, és egész életemben te voltál az egyetlen, aki nem csodálkozott, amikor először meghallotta.

A nő szánakozva nézte.

– Nem találkoztunk még soha – jelentette ki.

– Kilencvenötben – próbálkozott Vali. – Festettél a folyóparton.

- Kilencvenötben az aradi árvaházban dekkoltam, hülye.
- De szoktál festegetni?
- Igen.
- Édesanyád román, édesapád magyar, aradi vagy.
- Állítólag. Ezt mondták az árvaházban. Ebben a városban tavaly jártam életemben először.
- De hát ez hogy lehet?
- Úgy, hogy egy idióta vagy – azzal a nő belökte a férfit a hátsó ülésre.

A kocsi hátsó és első részét törhetetlen plexi választotta el. Az én csontjaim bezzeg nem törhetetlenek, gondolta Vali keserűen. De sokkal szomorúbb volt amiatt, hogy a nő, akivé az aradi lány lett, nem emlékszik rá. Vagy nem akar emlékezni. Vagy valóban nem is az a lány. Vagy az a lány nem is létezett soha. A valóság csak egy elmosódott kép.

– Viszont ezúttal legalább megérkezem valahová – dünnyögte. – Ha nem is haza, de a végére érek.

kép | shutterstock.com